

underlig Karakter. Det er jo en meget alvorlig Sag, der foreligger her — saaledes ser jeg i alt Fald paa den — idet vi vistnok alle kunne mødes i den Betragtning, at de Straffemidler, jeg nævnede, og som hidtil ere benyttede ovre i Vestindien, kunne blive afskaffede. Vil man imidlertid tale om den gældende Strafferet for den vestindiske Hærstyrke, behøver man virkelig ikke at grave Krigsartikelbrevet af 1683 op. Man kan kort og godt sige, at for Hærstyrken paa de dansk-vestindiske Øer gælder nu den samme Strafferet, som gjaldt hjemme hos os indtil 1881, og som altsaa har gældt i en Menneskealder efter den almindelige Værnepligts Indførelse. Saaledes er Forholdet. Dermed tror jeg ogsaa at give en Oplysning om den gældende Strafferet i Vestindien, som turde være af nok saa megen Værdi som de forskellige gamle Bestemmelser, den ærede Forespørger fremdrog. De hvervede i den vestindiske Hærstyrke staa altsaa nu under de samme Straffebestemmelser, som den almindelige Værnepligts Soldater hos os have staaet under i en Menneskealder indtil 1881. Det har tidligere været den almindelige Opfattelse, at de Straffelove og Straffeanordninger, der gaves for den danske Krigsmagt, eo ipso kom til at gælde for den dansk-vestindiske Hærstyrke. Denne Opfattelse holdt sig lige ind i 60'erne. Den fik sit Udtryk i det Lovforslag om en ny Ordning af Strafferetten for den danske Hær, som blev fremlagt i Landstinget i 1870, og til hvilket ogsaa den ærede Forespørger henviste. Der gik man ud fra den Betragtning, at de Regler, man nu vilde give for den danske Hær, af sig selv kom til at gælde for Hærstyrken i Vestindien. Allerede Aaret efter, da Regeringen paa ny fremsatte dette Lovforslag i Landstinget, skiftede man imidlertid Opfattelse af Forholdet, idet man mente, at den paagældende ny Lov, som man tilsigtede at tilvejebringe, ikke kunde komme til at gælde for Vestindien, og jeg tror, at det, der i den Henseende har været afgørende, var, at vi herhjemme i 1866 havde faaet en ny borgerlig Straffelov. I Vestindien havde indtil 1866 været gældende den samme borgerlige Straffelovgivning som herhjemme, men da vi i 1866 gennemførte den ny Lov, kom den ikke til at gælde for Vestindien, saaledes at der paa Øerne den Dag i Dag gælder den samme Straffelovgivning som før 1866 her i borgerlige Forhold. Da Forholdet tillige er dette, at den gældende Strafferet for Militæretaten hviler paa, kommer til at henvise til den borgerlige

Straffelovgivning, er der her en saadan Forbindelse til Stede, at man vanskelig kan skille det ene fra det andet. Derfor blev man i 1871 staaende ved den Opfattelse, at den ny militære Straffelov ikke uden videre vilde komme til at gælde for Vestindien. Uagtet vi herhjemme levede under en militær Straffelov, der af den ærede Forespørger blev kaldt barbarisk med meget mere, og uagtet Spørgsmaalet var rejst i 1871, lykkedes det først 10 Aar efter her i Landet at gennemføre en Reform paa dette Omraade. Først i 1881 fik vi den ny militære Straffelov. — Det, som nu skulde gøres, var jo at ændre Bestemmelserne derovre, men Spørgsmaalet er da ikke blot om at komme bort fra de Straffe, som vi alle ere enige om, at man burde være kommen bort fra, nemlig Krumslutning og Rotting samt i Forbindelse med denne sidste Straf Nedsættelse i de meniges 2den Klasse, men Spørgsmaalet er fuldt saa meget dette, hvad man skal sætte i Stedet. Dette er Vanskeligheden ved Sagens Afgørelse. Det kan nemlig ikke nægtes, man kan ikke uden videre tage Bestemmelserne fra den ny danske militære Straffelov og overføre dem paa Hærstyrken i Vestindien. Dette ligger til Dels i de forskellige lokale Forhold, og det ligger ogsaa i, at den ny Straffelov er givet for værnepligtige, medens den Hærstyrke, vi have i Vestindien, er hvervet. At dette gør nogen Forskel, er sikkert; man kan ikke se bort derfra. Som sagt, det er dette Spørgsmaal, der volder Vanskeligheden: Hvad skal man sætte i Stedet? Det er dette Spørgsmaal, jeg skal søge at faa løst og søge at faa løst saa hurtigt som muligt, men der maa Tid dertil, idet man ikke kan gaa til en Reform paa dette Omraade, uden at man er sikker paa, at man har fuld Samstemning i saa Henseende fra Autoriteterne i Vestindien, som have særlig Kundskab paa dette Omraade. — Jeg skal ikke komme ind paa de Enkeltheder, den ærede Forespørger fremdrog med Hensyn til Straffelovgivningen i Vestindien. Han omtalte særlig, at Rottingslag ifølge Parolbefaling af 1836 kunde idømmes med indtil 150 Slag, fordelte paa to Dage. Naar dette nu saaledes fremdrages i Folketinget, vil Tinget meget let faa Indtryk af, at man i Vestindien bruger en Straf, der jo er af en i legemlig Henseende saa indgribende Natur, at den maa betragtes som ligefrem legemlig ødelæggende. En saadan Straf bruger man imidlertid ganske sikkert ikke derovre. Jeg tør ikke sige, i hvor lang Tid den ikke